HET COMMUNISME IN ZIJN WARE GEDAANTE

HERINNERINGEN AAN HET COMMUNISTISCH SCHRIKBEWIND IN HONGARIJE - DOOR

Dr J. SEBESTYÉN

UITGAVE VAN J. H. KOK N.V. KAMPEN

PRIJS *f* 0.90

HET COMMUNISME IN ZIJN WARE GEDAANTE

Prof. Dr J. SEBESTYÉN.

HET COMMUNISME IN ZIJN WARE GEDAANTE

HERINNERINGEN AAN HET COMMUNISTISCH SCHRIKBEWIND IN HONGARIJE

DOOR

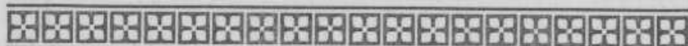
Prof. Dr J. SEBESTYÉN

Hoogleeraar aan de Geref. Theol. Hoogeschool te Budapest

UITGAVE VAN J. H. KOK TE KAMPEN — 1925

EEN WOORD VOORAF.

Sinds ik mijne lezingen in Nederland in den loop van den winter 1920-21 gehouden heb, werd ik telkens aangespoord om den inhoud er van — kortelijk samenvattende — te publiceeren. Ik weigerde echter voorloopig dit te doen, omdat mijne lezingen slechts door mozaïkstukken van eigen impressies en „Erlebnisse" waren samengesteld en niet systematisch uitgewerkt.

Aangezien ik echter vele plaatsen in Nederland, die over het Communisme ook iets wilden hooren, met het oog op mijn gezondheidstoestand niet kon opzoeken en van den anderen kant met angst moet bemerken, dat de West-Europeesche volkeren blijkbaar de schrikkelijke gevaren van het Communisme niet voldoende beseffen, heb ik besloten om den inhoud van dit kleine boekje toch te publiceeren.

Mogen de vreeselijke en bedenkelijke feiten en conclusies er van de ziel der Hollandsch sprekende volkeren er toe bewegen, om tegenover „het roode gevaar" de geheele westelijke wereld te alarmeeren en tegen het ongeloof en de revolutie nog meer te doen dan tot nu toe gebeurde.

Dr J. SEBESTYÉN.

Budapest, 21 Maart 1925, de zesde jaardag van het uitbreken van het Communisme in Hongarije.

I.

HET ONTSTAAN VAN HET COMMUNISME IN HONGARIJE.

Voor enkele tientallen van jaren is in Duitschland een snel beroemd geworden werkje verschenen van *Eugen Richter*, lid van den „Reichsrath", getiteld: *Na den triomf van het Socialisme.* Het boek is in korten tijd zóó populair geworden, dat er ongeveer 250 drukken van verschenen zijn; en het is ook in vreemde talen, o. a. in het Hongaarsch, vertaald.

Dit boek van Eugen Richter behandelt een buitengewoon belangrijk onderwerp, dat tegenwoordig overal zeer actueel is geworden. Het behandelt namelijk de kwestie, hoe Duitschland er zal uitzien als eens de regeering van de socialisten en proletariërs geproclameerd zal zijn.

Het werkje is in den vorm van een dagboek van een sociaal-democratischen arbeider geschreven en in het leven van deze arbeidersfamilie ziet men van dag tot dag, van stap tot stap, hoe de beginselen van het Marxisme gerealiseerd worden. Hoe vernielen zij het leven van de geheele maatschappij, hoe vernietigen zij

ten laatste alle levensmogelijkheid, en hoe leiden zij tot de grootste absurditeiten op sociaal, ethisch, economisch en politiek gebied, tot ten slotte het geheele Marxisme in een totale anarchie ineenstortte, want langer kon het niet meer leven.

Het is alles werkelijk buitengewoon geniaal in deze schets beschreven. Sommigen zijn gewoon te zeggen, dat de schrijver een profetischen blik in de toekomst heeft gehad, toen hij de toekomstige socialistische maatschappij in een visie zoo wonderlijk in haar wezen heeft gezien en gevat. Maar dit was natuurlijk geen profetie, maar wel een scherpe blik; wel een talent om de laatste en kleinste konsekwenties van een idee of theorie door te denken. Dat heeft Eugen Richter wel gehad.

Maar ik ben er toch van overtuigd, dat niettegenstaande de 250 drukken van dit boek, de geniale blik van den schrijver niet eerder gewaardeerd is geworden, vóór de sociaal-demokratie eindelijk de gelegenheid had om hare idealen te realiseeren. En dit gebeurde nu in Rusland en in Hongarije.

En ziedaar: de voorspellingen en logisch getrokken konsekwenties van Eugen Richter zijn verrassende werkelijkheden geworden. Ja, het is een feit, dat niet alleen al de geteekende situaties en verschillende tragisch-komische absurditeiten (in het boek beschreven) in Rusland en in Hongarije *werkelijkheid* zijn geworden, maar er zijn duizende gevallen voorgekomen, die nog véél verder gingen dan Eugen Richter in de stoutste droomen van zijn phantasie heeft kunnen uitdenken. Wie dus een flauw begrip wil hebben, hoe het nieuwe leven door het Marxisme er in zijn eigen

Het uitroepen der Revolutie op het groote plein voor het Parlements-gebouw te Budapest, in October 1918.

land zal uitzien, die leze maar eerst het boek van Eugen Richter.

Dat hebben de sociaal-demokraten ook in Hongarije heel goed begrepen en daarom gaven zij, dadelijk toen zij de macht in handen kregen, bevel, om onder andere door hen op den index geplaatste boeken, ook dit werkje van Eugen Richter in de boekwinkels te verbieden en te vernietigen. Want zij voelden het wel, dat er zeer weinig boeken zijn, die zóó krachtig propaganda *tegen* de sociaal-demokratie kunnen maken, als deze pennevrucht van Eugen Richter. Jammer alleen, dat in landen, waar het communisme en de sociaal-demokratie nog nooit tot heerschappij kwamen, de menschen eenvoudig niet *kunnen* gelooven, dat al deze ideeën, beginselen en konsekwenties, in dit boekje behandeld, werkelijk vruchten van de sociaal-demokratie zijn.

Geen wezenlijk onderscheid tusschen sociaal-demokratie en communisme.

Want tevergeefs is de kunstmatige verschilmakerij tusschen de IIe en IIIe Internationale: sociaal-demokratie en communisme zijn wezenlijk één en zullen dat ook wel altijd blijven. Dit hebben de gebeurtenissen ook in Hongarije bevestigd. Al de andere argumenten van de sociaal-demokraten zijn slechts misleiding van de tegenwoordige maatschappij, om achter de schermen hun ondergrondsche mijnwerk rustiger te kunnen voortzetten. Want Marxisme blijft altijd Marxisme en geen revisie zal het met het Christendom kunnen verzoenen.

En deze wezenlijke eenheid van sociaal-demokratie

en communisme hebben ook de Hongaarsche socialisten meermaal geproclameerd tijdens het schrikbewind van het communisme. Hunne officieele organen hebben in dien tijd altijd in dezen toon gesproken en hun vroegere standpunt als het halfslachtige, dus verwerpelijke, gebrandmerkt.

Nu, na den val van het communisme, zeggen zij natuurlijk weder, dat hun communistisch tijdperk een uitglijding was, en voor den schijn willen zij nu natuurlijk niets met de communisten te doen hebben. In principe duurt echter hun broederschap voort.

De wetenschappelijke literatuur van het communisme is nog betrekkelijk arm. En het is geen wonder, dat de menschen in West-Europa er nog zeer weinig van weten, vooral omdat zij berichten krijgen, die meestal van oppervlakkige journalisten komen, die dikwijls naar den schijn oordeelen en daarnaar te werk gaan; en wat nog erger is: zij gaan nooit van een positief Christelijk standpunt uit.

Bovendien hebben de sociaal-demokraten vroeger nog nooit —, in geen enkel land — de gelegenheid gehad hunne ideeën in een geheel land te verwerkelijken. Hun positie, als mannen van de oppositie, was hierdoor ook in de parlementen bijzonder gemakkelijk geworden. Zij kritiseerden den opbouw en de constructie van de tegenwoordige maatschappij, maar zij hebben nooit in détails beschreven, *hoe* een staat en een heele maatschappij van dag tot dag werkelijk leven *moet*.

Nu weten wij het echter! Nu zijn er al millioenen, die het twijfelachtige genoegen hebben getuigen te zijn

van het nieuwe leven, van de maatschappij der socialisaties, van het „evangelie van haat"! Ja, wij, Hongaren, hebben wonderbare lessen van den Heere ontvangen!

Maar ik wil het communistisch schrikbewind in Hongarije nu niet breedvoerig beschrijven. Ik wil alleen een korte schets er van geven, hoe het communisme bij ons ontstaan is, want dit is het duistere punt, waarvan men in het buitenland zoo bitter weinig weet, vooral omdat men de vroegere Hongaarsche toestanden nauwelijks kende.

Communisme en Protestantisme.

Het communisme trad in Hongarije den 21sten Maart 1919 op en duurde tot den 1sten Augustus van hetzelfde jaar, dus 132 dagen lang. Gedurende dezen tijd was ik met mijne familie gedwongen in Boedapest te blijven en van dichtbij heb ik alles kunnen meemaken.

„Maar hoe was het toch mogelijk, dat er in Hongarije, waar ruim vier millioen Protestanten wonen, (die dus waarschijnlijk den grootsten tegenstand tegen het communisme moesten bieden), de communisten zoo gemakkelijk, zonder strijd en oppositie, tot heerschappij konden komen?"

Deze vraag heeft Prof. Kralicek, uit het Baptistische Seminarium te Chicago, aan mij gericht. Hij was een van de eersten, die als professor van de kerkgeschiedenis, in de eerste maand nà den val van het communisme uit Amerika overkwam, om den invloed ervan op onze kerkelijke toestanden te bestudeeren. Toen heb ik hem verteld, hoe Hongarije en de Hongaarsche toestanden zoo ver zijn gekomen, dat zij eindelijk

machteloos in de armen van de roode terreur zijn gevallen.

Om dit te begrijpen, moet men eerst weten wat het geestelijk karakter van de Hongaarsche maatschappij was; welke ideeën het fundament van de Hongaarsche kultuur gevormd hebben; wat de rol van het Protestantisme er in was en welke krachten onze z.g. eerste revolutie van 31 October 1918 in het leven geroepen hebben, waarvan de grootste Hongaar van ons modern staatsleven, de machtige persoonlijkheid: graaf Stefan Tisza, het slachtoffer werd.

De grondoorzaak van Hongarije's ramp en catastrophe is in de ontkerstening van het volk en vooral van de stedelijke bevolking en tevens in het vooruitdringen van den modernen, ongeloovigen, revolutionairen tijdgeest te zoeken.

De karaktertrekken van de XIX-eeuwsche Hongaarsche cultuur.

Want de Hongaarsche cultuur tot de 70er en 80er jaren van de vorige eeuw had nog vele mooie karaktertrekken. Zij was Christelijk gezind, krachtig nationaal, eerlijk, ernstig, zedelijk, en deze waren vooral de vruchten van den invloed van het Calvinisme, dat tot de opkomst van den modernen tijdgeest een zeer groote rol in de ontwikkeling van de Hongaarsche cultuur speelde op velerlei gebied.

Maar sinds 1890 en vooral 1900 kwam het moderne radicale liberalisme door de poorten van de politiek en de pers binnen en heeft met zijn geest onze heele cultuur beïnvloed. En vooral, toen de emancipatie

(gelijkstelling) der Joden gekomen is, en het geldwezen en de pers geheel en al in handen van Joden en van door Joden naar voren gebrachte vrijdenkers en revolutionaire vrijmetselaars waren gevallen, was het lot van Hongarije beslist.

De rol van het Calvinisme.

De rol van het Protestantisme in het algemeen en van het Calvinisme in het bijzonder kan niet schitterend genoemd worden. Want het Calvinisme is aan valsche leuzen ten offer gevallen en heeft, — ofschoon onbewust — af en toe niet alleen het liberalisme, maar zelfs het libertinisme versterkt.

De oorzaak was namelijk deze, dat de moderne radicale elementen de mooie vrijheidsideeën van het Calvinisme hebben gebruikt, om onder deze eeuwenoude betrouwbare vlag, hun valsche lading in de havens van de Hongaarsche cultuur binnen te smokkelen. Jammer alleen, dat vele leidsmannen van onze kerken dit niet bijtijds hebben opgemerkt, en daardoor zijn zij dikwijls, zonder het te bedoelen, met deze richting meegegaan.

Alles te zamen genomen kunnen wij zeggen, dat het leven van een maatschappij staat onder den invloed van de volgende faktoren: 1. de invloed van nationaal zelfbewustzijn; 2. de invloed van de religie (kerk); 3. de invloed van de politiek; 4. de invloed van de pers en de literatuur; 5. de invloed van de scholen; 6. de invloed van wetenschap en kunst; 7. de invloed van de economische toestanden.

Deze verschillende invloeden hebben zich in Hon-

garije, voor den oorlog, op de volgende wijze laten gelden: De invloed van de kerk was uiterst zwak; slechts de Roomsche opwaking heeft wat kracht getoond. De gansche pers was in de handen der Joden, vrijdenkers en radikalen. De Christelijke pers was in het geheel slechts door één enkel Roomsch dagblad vertegenwoordigd, terwijl de Protestanten geen enkel orgaan in het heele land hadden! Zoo kunnen wij het ook begrijpen, dat het nationale zelfbewustzijn van de Hongaren ingeslapen is. Het internationale radicalisme verfoeit al wat patriotisme is, en maakt dit in zijn pers steeds belachelijk.

De Hongaarsche politiek.

Vóór den oorlog ging de politiek bij ons niet om groote beginselen van een wereldbeschouwing (b.v. van geloof of ongeloof). Want heel het Hongaarsche leven werd sinds 1848 beheerscht door de gedachte: vóór of tégen Oostenrijk. Slechts van 1905 verscheen het radicalisme aan den politieken horizon met een bewust program van ongeloof. Overigens waren al de politieke partijen vóór den oorlog liberaal en slechts gradueel van elkaar verschillend. De politiek van graaf Tisza was in de laatste jaren een eigenaardig mengsel van liberaal-conservatisme en conservatief-liberalisme.

Christelijke politiek op Protestantsch gebied bestond absoluut niet; en de gedachte van een Calvinistische politiek heeft de algemeene publieke meening als bekrompen en reactionair met afschuw gebrandmerkt.

Slechts een kleine groep van de z.g. Roomsche „Volkspartij" wilde een Christelijke politiek propa-

geeren, maar was natuurlijk totaal in het clericalisme bevangen.

De sociaal-demokraten hebben in dien tijd ook een groote rol gespeeld, en ofschoon zij toen in het parlement nog geen enkelen zetel hadden, hebben zij met toenemende middelen van geweld (door werkstakingen, ophitserij enz.) hun wil, zelfs tegen den ijzeren wil van graaf Tisza in, doorgezet. Het groote ondermijningsproces van het Hongaarsche staatsleven is intusschen door de sociaal-demokraten en door de radicale en revolutionaire elementen (vooral door middel van de pers) met volle bewustheid systematisch begonnen.

De school, en niet alleen de z.g. openbare (neutrale) maar ook zelfs gedeeltelijk de Protestantsche christelijke school is met de groote liberalistische strooming meegegaan. Onze leeraars en onderwijzers hoorden steeds de verlokkende woorden:

„Gij, Protestanten, gij zijt en waart altijd de leiders der vrijheid, van het vrije onderzoek, van de vrijheid van geweten, enz. Gij moet dus ook nu voor deze rechten strijden en ònze idealen verdedigen...."

Zoo kwam het ten slotte, dat in onze scholen het christelijk karakter door het modernisme geheel verloren ging.

De invloed van de moderne ongeloovige wetenschap heeft het radicalisme nog verder geholpen. Van christelijke wetenschap kon geen sprake zijn. Het eenige, officieele, wettige, een modern mensch en een student waardig standpunt was, dat van de moderne atheïstische wetenschap. Natuurwetenschap, philosophie en vooral

sociologie, economie en politiek ging deze richting uit. En van christelijke zijde heeft men slechts een zeer zwakken dam daartegen kunnen opwerpen.

De economische toestand in Hongarije was voor en in den oorlog uit christelijk oogpunt beschouwd, ook troosteloos; overal het brutaalste kapitalisme, de hebzuchtige „bankokratie" van de Joodsche bankiers, zonder zin en oog voor de belangen van het volk, van de natie en voor de eischen van de christelijke ethiek en sociologie.

En aan den anderen kant een even zoo brutale sociaal-demokratie, met haar „evangelie van haat", materialisme, klassenmoraal en klassenstrijd.

Men kan dus als diagnose van de Hongaarsche toestanden vaststellen: zwak en krachteloos christendom; weinig geestelijk leven; groote en voortdurende actie van het radicalisme en van den revolutionairen geest: dit was het grondkarakter van Budapest, onze hoofdstad. En daar er in Hongarije geen andere grootere, met zelfstandige cultuur en traditie bestaande steden zijn, was de invloed van Budapest voor ons maatschappelijk leven beslissend en daardoor werd het volksleven bedorven. Wat des te meer te betreuren is, omdat het Hongaarsche — vooral het Gereformeerde — dus het meest rasechte Hongaarsche volk, de mooiste karaktereigenschappen bezit: het is verstandig, edeldenkend, nuchter, betrouwbaar, ridderlijk, ernstig, gastvrij en vrijheidslievend. Maar de zes-jarige oorlog, en de groote debacle daarop gevolgd, heeft de geestelijke krachten van ons volk verzwakt en ondermijnd en daardoor is vooral de stedelijke bevolking een

Gewapende Communisten trekken op groote vracht-auto's door de straten, om elk verzet in bloed te smoren.

goede bodem voor de revolutionaire sociaal-demokratische en communistische ideeën geworden.

En zoo brak op den 31sten October 1918 de *revolutie* in Hongarije uit.

De October-revolutie in 1918.

Deze z.g. *eerste of October-revolutie* was een natuurlijk gevolg van de gewetenlooze actie die door de revolutionaire elementen in het laatste jaar van den oorlog met groot organisatie-talent en met veel, in het geheim verzameld geld, georganiseerd was. Joden, radicale vrijmetselaars en sociaal-demokraten hebben er de grootste rol in gespeeld.

Het sluwste gedeelte van hun ondermijningsarbeid was dit, dat zij de groote vaderlandsliefde van het Hongaarsche volk hebben gebruikt, om hun internationalistische, pacifistische en ongeloovige doeleinden te bereiken. Zij wisten wel, dat ons volk met het Habsburgsche koningshuis zeer ontevreden was, en dat het een eeuwenoude droom van Hongarije was: vrij van Oostenrijk en vrij van de Habsburgers te zijn! En omdat in 1848, in onzen vrijheidsoorlog, dezelfde idealen de Hongaren tot hun vrijheidskamp hebben geleid, hebben de revolutionairen nu hun agitatie geheel in nationale kleuren gekleed, en met geen woord vermeld, dat hun geheim doel was: het christendom te ondermijnen, het oude historische Hongarije te vernietigen en de alleenheerschappij van de radicalen en sociaal-demokraten te verzekeren.

En zoo gebeurde het, dat toen deze z.g. October-revolutie uitbrak, het heele Hongaarsche volk deze

beweging toejuichte, meenende, dat ofschoon wij den oorlog verloren hadden, de prijs niet te hoog was, dien wij er voor betaald hebben, om van de Habsburgers en van Oostenrijk los te zijn.

De Joodsche en radicale dagbladen hebben toch met triomf geschreven: „Een eeuwige roem is voor ons, dat onze revolutie zonder een druppel bloedvergieten is afgeloopen....”

Ja, maar het lijk van een der grootste Hongaarsche staatslieden, het lijk van *Graaf Tisza*, lag daar toch....

Graaf Tisza.

Graaf Tisza is, zonder twijfel, een van de machtigste persoonlijkheden, die ooit in de Hongaarsche geschiedenis opgetreden zijn. Hij was Gereformeerd, in velerlei opzichten een stoer Calvinist, uit één stuk gehouwen, uit de school van de Cromwell's, Coligny's en Kuyper's.

Maar Graaf Tisza werd vermoord en door zijn heengaan was de eenige hindernis uit den weg geruimd, die door de revolutionairen nog gevreesd werd. Na zijn dood konden nu de revolutionairen hun masker wegwerpen en het Janus-beeld heeft ons het ware gezicht getoond.

De geest van de sociaal-demokratie.

Al wat op vaderlandsliefde geleek werd weggeworpen, en het ongeloof, internationalisme, de terreur en brutaliteit van de sociaal-demokratie werd steeds grooter en grooter. — Het bleek al na enkele weken, dat de burgerlijke elementen en de sociaal-demokraten nóóit

gemeenschappelijk kunnen regeeren, omdat de eersten nl. de burgerlijke partijen, de totaal antithetische principes, het terroristisch optreden en de brutale klassenhaat en klassenpolitiek van de sociaal-demokraten niet lang kunnen uithouden.

Zoo gebeurde het dan, dat de ministers, die de burgerlijke partijen vertegenwoordigden, langzamerhand marionetten werden en de anti-patriotistische, anti-christelijke, en alles, wat nièt rood was, hatende geest van de sociaal-demokraten op allerlei gebied van het politiek en maatschappelijk leven de bovenhand gekregen heeft.

Het geheele Hongaarsche maatschappelijk leven begon van dag tot dag — vooral in toon, in gedachten en zeden — vreeselijk te zinken. Het roode moeras omringde ons. Het ongeloof werd onverdraagzaam en het christendom werd — óók officieel — vooral door de bepalingen van het „ministerie voor godsdienst en onderwijs" aangevallen.

Zoo duurde dit verrottingsproces voort, totdat eindelijk het *communisme* zijn slangenkop opstak.

Béla Kun, de „Hongaarsche Lenin".

Het communisme is ook bij ons uit Rusland geïmporteerd. *Béla Kun*, de latere leider van het communistisch schrikbewind, overigens een Hongaarsche Jood (vroeger ambtenaar en journalist) kwam met ongelooflijk veel geld en vaste plannen uit Rusland, (waar hij tijdelijk als krijgsgevangene vertoefde en in aanraking kwam met *Lenin)* en is de agitatie begonnen. De sociaal-demokraten hebben hem in het geheim

steeds geholpen en zijn werk met groote sympathie gadegeslagen.

Want de tegenstelling tusschen sociaal-demokratie en communisme is altijd schijnbaar en de eerste is steeds de wegbereider van het laatste. Zij stammen uit ééne familie en sociaal-demokratie, bolsjewisme, leninisme en communisme zijn allemaal kinderen van de Fransche revolutie.

Graaf Michael Károlyi's rampzalige politiek.

De man, die het duizend-jaar-oude Hongarije aan de waanzinnigheid van het communisme heeft opgeofferd, was *graaf Michael Károlyi*, een van de donkerste gestalten uit de Hongaarsche geschiedenis. Hij en *graaf Tisza* vertegenwoordigden de uiterste tegenstellingen in de historie van onze laatste jaren. Ook in persoonlijkheid, karakter, zeden, levensopvatting en politiek. Want graaf Károlyi was geheel in de handen van revolutionairen, radikalen en communisten; onzelfstandig, zonder politieke wijsheid, energie, taaiheid en volharding. Niets bezat hij, dat hem tot bestuurder van een land bestemd kon hebben, behalve dat hij een „graaf" was en zoon van een groote historische Hongaarsche aristocratische familie en hierdoor zeer bekwaam, om al het onpatriottische, anti-christelijke, Joodsche en vrijmetselaarsche drijven voor het oog van het Hongaarsche volk te bedekken; en wat nog erger was, het van een vurig nationalistisch etiket te voorzien.

Toen ik voor zes jaren, in Januari 1919, uit Holland naar huis kwam, heeft graaf Károlyi als president van

de Hongaarsche republiek, mij uitgenoodigd hem op te zoeken en over mijn Hollandsche indrukken een referaat te houden. Geheel neergedrukt kwam ik van hem vandaan, want hij heeft op mij den indruk gemaakt van een persoonlijkheid, met volkomen beperkten blik, die een willig werktuig moest zijn in handen van hen, die in zijn naaste omgeving leven.

De roode sluwheid.

De overgave van de staatsmacht aan de communisten door graaf Károlyi gebeurde weder onder groot patriotistisch vertoon, en net zoo, als de eerste, de z.g. October-revolutie, was alles nu weder in nationale kleuren gekleed. Het voorwendsel was weder, dat de entente Hongarije niet wilde laten bestaan en hiertegen was de eenige hulp om geheel en al in de armen van het communisme over te gaan.

Wat een verschrikkelijk groot bedrog der geheele wereld was dat! Alsof ooit den sociaal-demokraten en communisten het minste gelegen zou zijn aan het lot van een historisch land of van een koninkrijk! Daarom vind ik het altijd betreurenswaardig, als wij b.v. dergelijke berichten lezen, dat de Turksche nationalisten en de Bulgaren en zelfs de West-Europeesche volkeren een dergelijk verbond met de communisten willen sluiten, om hierdoor de „onschendbaarheid" (integriteit) van hun vaderland te kunnen redden! Dwalende volkeren, met verblindheid geslagen! Hoe groote teleurstelling zal nog het gevolg daarvan zijn!

De blindheid van de volkeren.

Maar het schijnt, alsof de volkeren van elkanders lot niets willen en niets kunnen leeren. En West-Europa kent nog altijd niet het waarachtig wezen van het communisme, en gelooft het niet, dat al de Russische en Hongaarsche gruwel-berichten pure waarheden zijn en al deze gruweldaden noodzakelijk uit de principes van het communisme zelf voortkomen.

Zoo was het ook in Hongarije. Vóór het communisme uitbrak, hoorden de Hongaren er sinds anderhalf jaar de berichten uit Rusland en de beschrijvingen van het schrikbewind van Lenin, en toch zeer weinig menschen wisten en geloofden onder de Hongaren, wat het sovjet is, hoe de sovjet-regeering in werkelijkheid er uitziet, en wat het beteekent, als de wilde benden van sociaal-demokraten en proletariërs tot volle macht komen en de brutale, barbaarsche anti-cultureele en anti-christelijke klassenhaat en klassenheerschappij zich werkelijk kan uitleven.

Ik heb den geheelen tijd van de sovjet-heerschappij — zou ik zeggen — meegemaakt, of liever meegeleden en in een totaal neergedrukten gemoedstoestand van dag tot dag het anti-christelijke karakter er van bestudeerd.

Van deze ervaringen en ondervindingen wil ik U nu iets vertellen. Ik wil dus geen theoretische uiteenzettingen geven, omdat de communisten ook geen theoretici zijn, maar mannen van de *daad*. Ik wil dus liever de gegevens van het nieuwe leven, van de nieuwe maatschappij, zooals zij voor mijne oogen in het dagelijksch leven zijn verschenen, naar waarheid beschrijven.

II.

HOE HET COMMUNISME ER IN DE WERKELIJKHEID UITZIET.

Wat is het Communisme?

Het communisme, zooals wij het nu al weten, is niets anders, dan het zuivere revolutionaire Marxisme. Het is dus die richting, die het zuiverst de ideeën en gedachten in de praktijk brengt, die het innerlijk wezen *ook* van de sociaal-demokratie uitmaken. En dit is niet anders, dan 1. *theologisch:* het totale atheïsme en bewust goddelooze ongeloof; 2. *philosofisch:* het puur materialisme; 3. *ethisch:* de totale ommekeer van de christelijke beginselen en de proclamatie van „het evangelie van den haat" in plaats van „het evangelie der liefde". Het is de praktijk van de zedelijke anarchie; 4. *cultureel:* de vernietiging van alle idealistische en wezenlijke cultuur en de wederopleving van het ruwste barbarisme; 5. *economisch:* de vernietiging van het privaat bezit, het kapitalisme en de geheele tegenwoordige structuur van het economisch leven; 6. *sociologisch:* de vernietiging van het organische leven van de maatschappij, van de persoonlijkheid en in plaats

van de opbouwing van de mechanische opvatting van het leven en eindelijk in de 7^e plaats op *politiek gebied* beteekent het communisme de terreur van het proletariaat en de tyrannie van klassenhaat, wraakzucht, hebzucht en gewetenloosheid.

Dr. Kromsigt over het Socialisme.

Daarom zegt ook een uwer theologen, Dr. Kromsigt, zoo terecht in zijn brochure, getiteld: „Liberalisme, Socialisme en Christendom", in de Serie van „Christendom en Maatschappij" verschenen, het volgende:

„Het socialisme heeft evenmin oog als het liberalisme voor het organische, voor den historischen groei der dingen, voor de verscheidenheid der schepping Gods, voor de „eigenaardigheid", Gen. 1 : 11, van alle dingen, voor de „veelvuldige wijsheid Gods", Eph. 3 : 10. Het socialisme staat evenzeer op individualistischen grondslag. Het ziet ook de menschen slechts als gelijk en gelijkvormige eenheden, die allen ongeveer dezelfde beteekenis hebben en dus ook volstrekt „gelijke rechten" moeten hebben.... De persoonlijkheid wordt hier dus ten eenenmale opzij gezet. Van vrijheid kan geen sprake zijn. Hier heerscht en kan niet anders heerschen dan de ijzeren dwang. Want de „plaats om te staan" voor de persoonlijkheid, d. i. het privaat bezit.... is weggenomen."

„Met de vrijheid van beweging, vooral met de geestelijke vrijheid van beweging (men denke aan de Kerk, aan de Christelijke School, aan alle Christelijke vereenigingen, die zouden moeten bestaan bij de gratie van de meerderheid in den socialistischen staat) is het

De beruchte Béla Kun, leider van het Communisme in Budapest, de menigte opzweepende.

dan gedaan. Want dit is juist het voornaamste, dat er aan dit ideaal ontbreekt: het leven, d. i. het organische. Het is alles mechanisch. Het is alles in elkaar gezet als een machinerie, en daarom is het ook tot dood en onvruchtbaarheid gedoemd.... Want het zou waarschijnlijk uitloopen op uitputting van den bodem, op verarming der geheele maatschappij, op onderdrukking van het Christendom en op ondergang van onze geheele hedendaagsche Cultuur.

Het einde zou wezen, dat niet allen even rijk zouden zijn, maar dat allen even arm zouden zijn, stoffelijk en geestelijk arm...."

Ja, de christelijke schrijvers, die het socialisme theoretisch kritiseerden, hebben groot gelijk; ons leven en onze ervaringen in Hongarije hebben hun gelijk gegeven. Het communisme en zijne moeder: de sociaaldemokratie, zijn totaal anti-christelijk, anti-cultureel en anti-menschelijk, omdat door hen de hoogere vlucht van de menschelijke ziel vernietigd wordt. Dit hebben wij ook in Hongarije duidelijk gezien en ondervonden.

Het Communisme in het dagelijksch leven.

Maar toen het communisme bij ons uitbrak, was zijn weg zeer gemakkelijk, omdat de menschen in het algemeen nog betrekkelijk weinig ervan wisten, en zeker wisten zij niet, wat de menschen ook in West-Europa niet weten, dat als het communisme *er is*, hoe het dagelijksch leven dan voortgezet wordt.

Dit zal ik U nu vertellen.

Als het communisme ergens uitbreekt, zijn de eerste daden noodzakelijk de volgende:

Op politiek gebied.

Zij vernietigen de oude staatsorde. De koninklijke familie wordt weggejaagd, of zelfs desnoods vermoord. Het parlement uit elkaar geslagen; de voornaamste vroegere leiders van het land in hechtenis genomen of vermoord. Het geheele leger en de burgermaatschappij wordt ontwapend, en de soc.-dem. arbeiders en communisten van kop tot teen gewapend. De gevangenissen en tuchthuizen worden geopend, omdat naar hun meening daar meestal de martelaren en slachtoffers van de vroegere kapitalistische maatschappij ingekerkerd waren.

Zoo gebeurde het dan ook, dat b.v. ook in Budapest, tijdens de sovjet-regeering, de beruchtste moordenaars, inbrekers en oplichters leidende personen geworden zijn, en enkele van hen zaten ook in den hoogen raad van justitie en hebben officieele vonnissen uitgesproken.

Op maatschappelijk gebied.

Maar toen kwamen nog de *andere* verrassingen. Het verschijnen van alle *burgerlijke* couranten was verboden; alleen de organen van de vroegere soc.-demokraten en het communisme mochten het daglicht zien.

De diktatuur en de terreur werd geproklameerd en de wildste ophitserij tegen de burgermaatschappij was begonnen. In de „roode" couranten b.v. heeft men bijna dagelijksch uitlatingen al volgt, kunnen lezen: „Er is nog te weinig bloed vergoten!" „Laat ons de lijken der burgers hoog opstapelen in de straten van Budapest!"

Er was een vreeselijke angst, als een zware wolk boven ons hoofd gekomen. De menschen zijn stom geworden. Zij hebben overal verraders, spionnen vermoed. En dan de vreeselijke berichten over moorden, plunderingen, brandstichting, roof, brutaliteit, mishandeling van de bourgoisie, onzedelijk optreden tegen vrouwen, enz. enz.

Op economisch gebied.

Nog de eerste dagen werd geproklameerd, dat er geen *privaat bezit* meer bestaat. De banken werden gesloten, en hun geld in bezit genomen. Niemand kreeg meer dan hoogstens 2000 Kronen per maand van zijn kapitaal, maar dit alleen voorloopig, tot zij hun brood zelf konden verdienen.

Ook de grond en de huizen waren van nu af het algemeen eigendom der maatschappij. Meer dan twee kamers mocht geen familie hebben. In de andere kamers moesten dan proletariërs wonen. Zoo gebeurde het dan, dat in de prachtige kasteelen en heerenhuizen en woningen van vlijtige, stille burgers de proletariërs zijn gaan wonen en in de mooiste salons zijn dikwijls fornuizen, waschtobbes en keukeninrichtingen geplaatst, terwijl het leven van de vroegere eigenaars met allerlei opzettelijke en booswillige plagerij onmogelijk gemaakt werd. Er zijn ook troepen van rechercheurs van roode soldaten gevormd, die de woningen van de burgers en van den adel gingen onderzoeken. Iedere familie, die niet proletarisch of sociaal-demokratisch was, moest een deel van de kleederen, ondergoederen en schoenen aan de proletariërs overlaten. Ook alle effecten en

juweelen, boven de waarde van 2000 Kronen moesten ingeleverd worden. De safe-loketten in de banken met hun geheelen inhoud werden ook in beslag genomen. Wij mochten geen voorraden van levensmiddelen hebben. Deze werden ook weggenomen. De kelders werden onderzocht om den voorraad brandstof te controleeren. Wapens mochten bij burgers niet gehouden worden. Piano's, orgels waren opgeschreven, om weggenomen en aan de proletariërs uitgedeeld te worden. Beroemde schilderijen, meubelen, bibliotheken werden, als tot het „publiek" behoorende, ook doodeenvoudig gestolen.

„Alles behoort U!" en „Alles behoort ons!" was de beroemde leuze van het communisme ook in Hongarije; wat beteekende: de burger mag geen privaat bezit hebben; alleen de proletariërs. Die mochten alles hebben.

En zoo gebeurde het b.v. dat de prachtstukken van meubels, piano's, kleederen, enz. van de rijke burgerfamilies en van den adel, later in de — met gestolen voorwerpen prachtig ingerichte — woningen van sociaal-demokratische en communistische arbeiders zijn teruggevonden.

De roode rechercheurs.

Nu moet men het zich eens voorstellen, hoe al deze onderzoekingen in de privaat-woningen te werk gingen. Nooit had men van deze roode elementen rust. Zij kwamen ook zeer dikwijls in den nacht, en ruw en brutaal zijn zij overal opgetreden. Niemand was zijn leven zeker, en onze woning met den geheelen inboedel was — volgens de officieel verkondigde op-

vatting van het communisme — niet langer ons eigendom.

Vreeselijke weken en maanden hebben wij doorgemaakt en ten slotte zijn vele menschen zenuwziek geworden; want iedere keer als de bel ging, werden de zenuwen geschokt, want niemand wist, wie er kwam en tot welk doel; of men niet levensmiddelen, kleederen, ondergoederen, juweelen, geld, wapens, contra-revolutionaire geschriften of aanteekeningen kwam zoeken, en of men niet van één zijner vijanden aangeklaagd was als „wit", d. w. z. contra-revolutionair, wat beteekende gevangenis, de vreeselijkste pijnigingen, dolk of galg.

De honger.

En hierbij kwam nog het grootste gevaar: *de honger.* Er was langzamerhand geen brood, geen vet, geen suiker, geen melk, geen vleesch; er waren geen aardappelen in Budapest te krijgen. En dan de angst: hoe lang zal dit alles nog duren?

Kleine kinderen, oudere menschen stierven van honger, en onder de vreeselijke geestelijke depressie leefde de geheele stad. Het sovjet-geld had geen waarde en de boeren wilden daarvoor geen levensmiddelen naar de stad brengen. Zoo ontstond dan een soort van ouderwetsche ruilhandel met kleeren, schoenen, witte goederen, meubelen, juweelen, enz.

Intusschen kwamen nieuwe strenge bepalingen, die het leven totaal omgekeerd hebben. De huwelijken werden feitelijk losgemaakt en de scheidingen uiterst vergemakkelijkt. Als een man met zijne vrouw niet tevreden was, kon hij haar gemakkelijk verlaten of

verstooten. Onrijpe jongens en meisjes konden door eenvoudige aanmelding getrouwd worden. Buitenechtelijke kinderen werden met de echtelijke geheel op één lijn gesteld.

De justitie.

De geheele *justitie* werd nieuw georganiseerd. De advocaten en rechters werden geschorst of ontslagen en in hun plaats eenvoudige fabriek-arbeiders tot rechters benoemd, die dan natuurlijk alles naar hun klassebelang beoordeelden. Komische gebeurtenissen zijn op dit gebied ook geschied. Geneesheeren echter en ingenieurs en in het algemeen de mannen van technische ontwikkeling, mochten, zelfs moèsten hun ambt uitoefenen.

Geestelijken, predikanten, priesters, monniken enz., werden met krankzinnigen en bourgois op één lijn gesteld en hebben in de nieuwe communistische maatschappij geen burgerrecht en geen stemrecht gekregen.

Het bedrijfsleven.

Op *economisch* gebied waren de toestanden evenzoo chaotisch geworden, want daar alles wat privaat bezit was, opgehouden had, behoorden de groote bedrijven, landerijen, fabrieken, enz. in werkelijkheid aan niemand. De heele Staat was een groote fabriek of beter een gevangenis geworden, waar iedereen groote loonen verlangde — maar niets uitvoerde, en deze totale mislukking van de socialisatie heeft als het ware het graf van de sovjet-regeering gedolven.

Het was werkelijk interessant om het leven van zulk

een gesocialiseerd, dus tot *niemand* behoorend bedrijf van dichterbij te zien. Men heeft van week tot week kunnen bemerken hoe het ophouden van het privaat bezit en de doorwerking van de valsche principes van gelijkheid in arbeidsduur en belooning, de bloeiende bedrijven ten slotte hebben vernietigd.

De dood van de persoonlijkheid.

Het communisme is namelijk de grootste vijand van des menschen *zelfstandigheid* op allerlei gebied van het leven. Communisme en sociaal-demokratie wil de menschen, als dieren altijd in een *afhankelijke* positie houden, zoo, als dit in een fabriek of dergelijke inrichtingen kan plaats hebben, waar zij gemakkelijk kunnen behandeld, of desnoods met terreur geregeerd worden. En op dit gebied kunnen wij ook zien, hoe ver van elkaar het communisme en het Christendom liggen, want wij hebben de „kleine luiden" lief. Wij willen altijd, dat alle menschen, — zelfs de eenvoudigste en armste — een *zelfstandige* levenspositie hebben met eigen levenssfeer en souvereiniteit in eigen kring.

Calvinisme en Communisme.

Maar het communisme wil hier niets van weten. Integendeel; zij hebben bij ons met de heftigste agitatie verhinderd, om b.v. kleine boerderijen te stichten en de armste en eenvoudigste menschen zelfstandig te maken; zij voelden het wel, dat iedereen die in de Gereformeerde beteekenis van het woord vrij en zelfstandig wordt, nooit meer aan hunne valsche leuzen gehoor geven zal. Want naar het communistisch

systeem is het de *Staat*, die alles doen moet; deze gevangenis-Staat als het ware, die alles, tot zelfs de inademing van de lucht aan zijne burgers voorschrijft, kan natuurlijk geen vrijheid en geen zelfstandigheid in de enkele leden dulden.

Daarom was dan ook hun leuze in Hongarije: Alle menschen moeten tot *gelijke proletariërs* gemaakt worden. Terwijl het Calvinisme juist het bestaansrecht van het proletariaat niet wil erkennen, en naar zijn opvatting moet het proletariaat, alszoodanig juist ophouden, opdat ieder proletariër een goed en tevreden *burger* van de wereldlijke maatschappij, zoowel als van het Koninkrijk Gods wordt.

Geen wonder dus dat deze duizendvoudige ruwe overtreding van de belangrijkste ordinantiën van God niet straffeloos voortgezet kon worden. De totale anarchie en het einde moest zeer gauw naderen. Zooals ik het al zooeven opgemerkt heb, zou de economische anarchie zelf genoeg geweest zijn, om het communisme in Hongarije ten val te brengen. Maar de *zedelijke* en *cultureele* anarchie, die daarmee gepaard ging, heeft het verrottingsproces nog eerder tot rijpheid gebracht.

Na een flauw beeld van den algemeenen chaos van het communistisch tijdperk gegeven te hebben, wil ik nu met enkele woorden de godsdienstige, zedelijke en cultureele toestanden bij ons, tijdens het communisme schetsen.

Een Communistisch propagandist de soldaten in de Marx-Kazerne te Budapest toesprekende.

III.

DE GODSDIENSTPOLITIEK VAN HET COMMUNISME.

De *godsdienstpolitiek* van het communisme vloeit uit de beginselen van het Marxisme zelf voort. Het communisme is niet alleen atheïstisch maar doelbewust tegen God optredend, dus anti-theïstisch gezind. Het is een besliste vijand niet alleen van deze of gene kerk, maar van *de religie,* alszoodanig. Want de religie is, volgens het beroemd boek van een Russischen communist, niets anders dan *opium voor de ziel.* Zij heeft geen reëelen inhoud en zij is slechts de reflex, weerkaatsing van het leven der kapitalistische maatschappij. God is de vergeestelijking der idee van den rijkdom, van den rijken, machtigen mensch. De religie is dus het machtsmiddel, om de geloovigen, het z.g. „domme" volk, als slaaf in den dienst van de bourgeoisie en van het kapitalisme te houden. — De Kerk is niets anders, dan de kerkelijke organisatie van den kapitalistischen Staat, om de gedachtenwereld van de onderdanen door een georganiseerd overleg te vergiftigen. Kerk is dus in iedere kapitalistische maatschappij hetzelfde als

politie, en de geestelijke stand speelt op geestelijk gebied dezelfde rol, die van beul, gendarm of politie-agent.

Zelfs geen privaatzaak meer?

De godsdienst is overigens privaatzaak. Men kan het voorloopig nog dulden, omdat — volgens den hoofdcommissaris van de godsdienstzaken tijdens het communisme in Budapest — de tegenwoordige religiën immers niet langer dan hoogstens nog één of twee jaren zullen duren; want daarna komt de moderne natuurwetenschappelijke wereldbeschouwing, die de religie in het geheel zal doen ophouden.

Het optreden van het communisme was in het begin in Hongarije tegen de kerken en de religie zeer radikaal. Zij waren van plan al de religies en vooral het Christendom, hoe eerder hoe liever uit te roeien en het leven van de kerken, vooral die van de Roomsche kerk totaal onmogelijk te maken. Tegen de *Protestantsche Kerken* hadden zij voorloopig niet zoo groote antipathie, omdat zij dachten dat deze, en vooral de vrijheid-lievende Geref. Kerk, hun weldra zou ondersteunen.

In de eerste dagen hebben zij nog, ook officieel, luide verkondigd, dat de kerken en kerkgebouwen eenvoudig onteigend zouden worden, om daarvan concertzalen, schouwburgen, leeszalen, vergaderinglokalen en bioscopen te maken.

Het volk voor de Kerkdeuren.

Maar toen het volk dit hoorde, hebben groote menigten de kerkgebouwen dag en nacht bewaakt, zoodat

de roode soldaten het niet waagden een enkele kerk met geweld in beslag te nemen.

Het vermogen — waarde-papieren, geld enz. — van de kerken hebben zij echter inderdaad weggenomen en al de kerkelijke bureaux met hun ganschen inboedel, als tot de roode republiek behoorende verklaart en opgeschreven.

Op sommige plaatsen, waar de machthebbende arbeiders- en soldatenraad zeer ruw, brutaal en anti-christelijk was, hebben zij de godsdienstoefeningen, of een gedeelte er van — b.v. bij ons in Budapest de preek — verboden, of de geestelijken eenvoudig weggejaagd, of zelfs hier en daar vermoord. Zoover ik weet, werd geen enkele Protestantsche predikant in Hongarije gedood, maar velen zijn zwaar mishandeld.

Communistische „Kerkeraden".

Onder zulke anarchistische toestanden zijn dan de wildste en meest absurde situaties voorgekomen. Er waren plaatsen waar de kerkeraad met terreur uit elkander gejaagd werd en een nieuwe kerkeraad werd, met het machtwoord van het volk, benoemd uit de meest verdachte roode elementen van de plaats. Zoo is 't gebeurd dan, dat hier en daar geheel roode en ongeloovige elementen in een of anderen kerkeraad zitting genomen hebben.

In het algemeen kan toch gezegd worden, dat het communistisch regiem bij ons niet zoo ver durfde gaan, als het oorspronkelijk naar Russisch voorbeeld gaan wilde. Zij werden door den grooten tegenstand van het eenvoudige volk tegengehouden. Zij wilden onder

zulke omstandigheden hun plannen slechts langzamerhand ten uitvoer brengen en eerst het leven van de herders onmogelijk maken, om daarna de kudde des te gemakkelijker tot ongeloof te brengen.

Ik heb zooeven vermeld dat geestelijken en krankzinnigen geen stemrecht hadden. Nu wilden zij door een sluwe proklamatie zelfs de geestelijken misleiden. Zij hebben verkondigd, dat zij geneigd waren iederen geestelijke, als leeraar en onderwijzer in de nieuwe maatschappij op te nemen, onder voorwaarde, dat zij zich verplichtten deze verklaring te onderteekenen: hun ambt als geestelijken neer te leggen en voor altijd er van af te zien.

Er waren vele geestelijken die, door honger en door hun hopelooze toekomst, noodgewongen dezen stap hebben gedaan.

De agitator-cursus.

Een zeer gevaarlijke inrichting van het communisme was de z.g. Hoogeschool ter opleiding voor *agitatoren* van het communisme. Zij hebben namelijk ondervonden, dat het volk overal op het platteland, de Joodsche agitatoren niet wilde aanhooren. Zoo kwamen zij tot de idee, dat zij voor dit doel liever gewezene priesters en predikanten zouden opleiden. Zoo hebben zij dan hun eerste, de berucht geworden *agitator-cursus* geopend, waar ongeveer 28 z.g. „studenten" waren ingeschreven, waaronder ook vier predikanten, en, helaas, is er zelfs één als „professor" opgetreden, die vroeger (in de 80er jaren) als theoloog in Utrecht gestudeerd had.

Ik vind de daad van deze gewetenlooze geestelijken

misschien het meest afschuwelijke onder al de gebeurtenisen van het communisme.

Want zij waren immers predikanten, priesters, dus geestelijken. Zij wisten en zij moèsten weten wat Bolsjewisme, wat Communisme is. Zij hebben dus hun heele christelijke verleden verloochend en van een Paulus zijn zij weder een Saulus geworden. En wat nog treuriger is, nu, na afloop van het communisme, wilden zij, alsof er niets gebeurd was, hun oude plaats in de kerk weder innemen, zeggende, dat zij niet uit overtuiging, maar alleen uit nood, door honger gedwongen, tot het communisme zijn overgegaan; wat natuurlijk een uitvlucht was.

De houding van het communisme was dus tegenover de kerk en tegenover het Christendom beslist vijandig en gloeiend van haat en verachting. Christenen stonden in hun oogen met achterlijken, krankzinnigen en contra-revolutionairen gelijk. Met verachting en verdachtmaking hebben zij de christenen aangezien, die het nog waagden, van hun geloof openbaar getuigenis af te leggen.

En als ik nu aan deze maanden van schrik, angst en verdrukking terugdenk, moet ik aan den tijd van de oude Christen-vervolgingen denken, aan het Oerchristendom, dat zoo heroïsch zijn leven voor het Kruis heeft opgeofferd.

Zooals ik dus zei, hoewel de communisten de kerk voorloopig nog niet ernstig waagden aan te vallen, maakten zij allerlei voorbereidingen, om de kerk en ook het Christendom zelf te doen verdwijnen.

Zij hebben b.v. — om slechts enkele feiten te noe-

men — al de boeken, ook schoolboeken en brochures, die over God, vaderland of godsdienst handelden, uit de boekenwinkels en van de uitgevers weggenomen en meestal vernietigd. Deze mochten door de post niet aangenomen en verzonden worden. De geheele voorraad van psalm-boeken, bijbels enz. van onze drukkerijen en uitgevers werden in beslag genomen. Zij mochten niet verkocht worden.

Het Communisme en de Hong. Protestanten.

Hun haat tegenover de kerken hebben ook wij Protestanten, diep gevoeld. In de eerste dagen van de proklamatie van het communisme hebben zij onze Gereformeerde Theol. Hoogeschool te Budapest in beslag genomen. En voor dat dit nog gebeurde, op een van de eerste avonden, toen onze theol. studenten een religieuze vergadering hielden, sprong een communist uit het publiek op het podium, en met een revolver in de hand, heeft hij den predikant, die juist een bijbelverklaring hield, doen ophouden, schreeuwende: „Houdt op! Wij hebben genoeg van deze bedriegerij van het volk! De zaal uit!"

En intusschen waren nog een twintigtal gewapende roode soldaten binnen gedrongen.

Er kwamen vreeselijke oogenblikken. De vrouwen schreeuwden; de menschen liepen naar de uitgangen. Maar daar was de situatie nog gevaarlijker, want bij de deuren stonden de roode soldaten met bajonetten en wilden de menschen er niet uitlaten. Ten slotte hebben zij de menschen wel zonder bloed te vergieten, maar onder vervloekingen laten gaan.

Godsdienst was dus privaatzaak; zoo privaat zelfs, dat men deze nergens en in geenerlei vorm mocht uiten. Dit preludium was slechts de inleiding op de bange weken en maanden die volgden.

* * *

Alles samenvattend, moeten wij het vaststellen, dat het communisme zich nooit met de religie, en vooral met het Christendom, zelfs met de zuiverste vorm er van, het Gereformeerde Christendom verzoenen kan. Het communisme wil dus hoe eerder hoe liever àl de kerken en àl de religies en zelfs het religieus gevoel, als achterlijkheid, domheid en contra-revolutionairisme dooden en uitroeien.

De Roomsche kerk heeft eens de inquisitie ingevoerd, om de menschen tot het Roomsche geloof te dwingen. Maar aan het communisme komt de twijfelachtige eer toe, den modernen vorm van inquisitie uitgevonden te hebben, met het doel: de menschen met middelen, *érger* dan de gebruikte, systematisch ongeloovig te willen maken.

Zij, de communisten hebben de lichamelijke pijnigingen als officieel bekeeringsmiddel weder ingevoerd om de menschen in godsdienst en politiek tot een z.g. betere overtuiging te brengen.

IV.

DE ROODE MORAAL.

Maar meer nog, dan op godsdienstig gebied, heeft de roode waanzin op *zedelijk* gebied de zielen vergiftigd. Hier, waar eigenlijk alles van het zieleleven afhangt, konden de menschen natuurlijk niet zoo sterken weerstand bieden en het ontvankelijk zieleleven van de jeugd scheen bijzonder geschikt te zijn om als proef in de handen van de communisten te dienen.

Het echt revolutionaire karakter van het communisme kwam dus *op zedelijk gebied* eigenlijk het meest te voorschijn. Wij hebben al gezien, dat op politiek en economisch gebied het communisme al de begrippen en ideeën, al de sociale toestanden en zelfs het privaatleven totaal veranderd heeft. Hetzelfde gebeurde nu ook op zedelijk gebied. Hier bleek het eigenlijk, hoe diep en echt onchristelijk het geheele communisme is en hoe het geheel anders dan de Heilige Schrift, het zedelijk leven en de menschen beschouwt.

De berucht geworden leuze van den bekenden ongeloovigen Duitschen wijsgeer Nietzsche, de „Umwertung aller Werte" de totale ommekeer van alle

Johan Hock, een revolutionair R.-K. Priester, sprekende op het plein voor het Parlement.

zedelijke waarde, is hier vervuld geworden. Het communisme heeft werkelijk *àl* de zedelijke waarde heel anders gewaardeerd, en wat in het Christendom *zonde* was, werd *hier* deugd en wat bij ons deugd is, werd bij hen „zonde"; ofschoon dit woord „zonde", op materialistisch-communistisch gebied niet bestaan kan.

De Tien Geboden en het Communisme.

En nu, in plaats van lange theoretische uiteenzettingen, wil ik, op grond der Tien Geboden, toonen, hoe het communisme de nieuwe zedeleer zich voorstelt en in praktijk brengt.

De eerste vier Geboden.

De *eerste geboden* b.v., de verplichtingen tegenover God, bestaan voor het communisme natuurlijk niet. Integendeel, het geloof aan God wordt als de voornaamste van alle dwalingen beschouwd. Als *de* grond-dwaling, die uit de menschelijke ziel geheel en al uitgeroeid moet worden. Zelfs het zich beroepen op den naam en het openbaar uitspreken van den naam van God was in den communistischen tijd gevaarlijk.

De naam van God mocht dus nergens uitgesproken worden. Het officieele volkslied van de communisten bevat o. a. den volgenden versregel: „Ons verdedigt God noch Koning." Dat wil zeggen: Wij hebben geen God en geen Koning noodig. Wij steunen alleen op ons zelf. Dit volkslied moest in al de scholen geleerd worden en de kinderen moesten het overal en altijd zingen.

En men kon nog blij zijn, indien men niets meer

dan een minachtende glimlach voor zijn onvoorzichtigheid kreeg. De bron en maatstaf voor ons z.g. zedelijk leven is volgens de communisten natuurlijk niet God en Zijne geopenbaarde wet en wil, maar de maatschappij en de socialistische staat, die ook er toe geroepen is, om den inhoud van ons geestelijk en zedelijk leven te bepalen. Inplaats van Christus, moet dus liever Judas vereerd worden, evenals dan ook de arbeidersraad van de Russische stad Tamblow gedaan heeft, waar volgens de berichten besloten werd, een standbeeld ter eere van Judas Iscariot op te richten.

Werkelijk, dit was een welsprekende en spontane uiting van den communistischen geest. Dit is *het* communisme in zijn waarachtig innerlijk wezen.

Het *vierde* gebod heeft echter genade gekregen, doch natuurlijk niet uit religieus, maar uitsluitend uit sociaal en hygiënisch oogpunt beschouwd. Van een „dag des Heeren" kan hier natuurlijk geen sprake zijn.

De ondermijning van het gezag.

Met des te grootere kracht wilden zij echter de grondgedachte van het *vijfde gebod* vernietigen, om zooals zij zeiden, de ziel van de jeugd voor dit meest gevaarlijk vergif te bewaren.

Met verbazende energie en doelbewuste organisatie hebben zij zich op de school geworpen, wetende dat, wie de school, dus de jeugd, in handen heeft, de toekomst heeft. Zij wilden ook al de christelijke scholen dwingen om tegen de christelijke beginselen op te treden en de christelijke grondwaarheden als leugens en dwalingen te brandmerken.

Zoo gebeurde het dan, dat b.v. al in de eerste dagen de kinderen van vele ouders naar huis kwamen en tegen hun vader zeiden: Vader, wij hebben geleerd in de school, dat God niet bestaat; wij moeten dus nooit meer bidden, en wij behoeven onze ouders niet te gehoorzamen, omdat zij immers verplicht zijn voor ons te zorgen....” enz.

In het ouderlijk gezag hebben de communisten de grondoorzaak van de macht van de kapitalistische maatschappij gezien, en daarom hebben zij groote plannen uitgedacht, om al de kinderen van de maatschappij van 3 jaar af, van de ouders weg te nemen en in Staatsinrichtingen verder „op te voeden”.

Hoort u maar eens de redeneering van een der leidende communistische vrouwen in Hongarije, Mevrouw Kelen.

Toen namelijk het communisme uitbrak, hebben de verschillende vereenigingen, die voor de redding van de kinderen zijn opgericht, een deputatie aan de regeering gezonden, om haar standpunt in de kinderbescherming te bepalen. Aan deze deputatie gaf dan de commissarisse in kinderzaken, Mevrouw Kelen, het volgend programma. Het is letterlijk door iemand van de aanwezigen opgeteekend.

„De pasgeboren kinderen — zeide Mevrouw Kelen — moet men bij de geboorte van de borst der moeders wegnemen. Men mag niet toelaten, dat de moeders zelve haar kinderen zoogen; men moet ze de kunstmatige voeding geven, want die is even goed; wij hebben er bewijzen van. Op *dien* grond moet het zoogen der moeders verboden worden, omdat de kin-

deren tegelijkertijd met de moedermelk de achting en eerbied jegens hun ouders inzuigen, en dat is een verouderd begrip, 't welk niet overeenstemt met den hoogen wereldbevrijdenden geest der proletariërsdiktatuur, en vooral omdat de kinderen daardoor de Hongaarsche vaderlandsliefde in zich opnemen, die schadelijk en gevaarlijk is voor de kinderen, welke wij voor den roem van de communistische wereldorde willen opvoeden...."

Is dit niet een vreeselijk program, christelijke *moeders en vaders?* Gelukkig, dat dit plan ook onder de proletariërs den grootsten weerzin en de grootste verbittering opgewekt heeft. Moeders, en zelfs proletarische moeders, hebben openbaar uitgesproken, dat indien de communisten dit barbaarsche plan werkelijk ten uitvoer brachten, zij dan *Béla Kun* met zijn geheele bende vermoorden en in stukken zouden scheuren.

Het menschenleven zonder waarde.

Nu komt het *zesde gebod.* Hoe zij dit gebod beschouwden en hoeveel zij tegen dit eene gebod gezondigd hebben, dat is haast niet te beschrijven. De gruwelijkste pijnigingen en moorden van de z.g. bourgeois, waren hun dagelijksche bezigheid. En het is geen wonder, want dit vloeit weder uit hun grondbeginselen voort. Want zij kunnen het menschelijk leven niet op Schriftuurlijk standpunt beschouwen en waardeeren.

Wat is dus hun drijfveer?

Geen goddelijk gebod. Geen goddelijke openbaring, maar uitsluitend hun *klasse-belang* regelt alles. Het leven van de burgers heeft hoegenaamd geen waarde

in hun oogen; bourgeois en contra-revolutionairen, dus andersdenkenden te vermoorden, was in hun oogen geen kwaad, maar integendeel zedelijke plicht, eer en roem.

Zoo vormden zich dan in Budapest de z.g. terreurtroepen, die er overal op uittrokken om de burgers en contra-revolutionairen op te speuren en hen onder de uitgezochtste martelingen te vermoorden.

Zoo gebeurde het dan, dat zij b.v. in een Gereformeerd dorp, niet ver van Budapest, 51 inwoners op straat ophingen en zich met de aan de boomen hangende lijken daarna lieten photografeeren. In het geheele land hebben zij, gedurende hun schrikbewind van 132 dagen, ongeveer 3000 menschen vermoord of in de Donau geworpen.

Maar dit was alleen het voorspel. Want na hun val in Augustus heeft de politie een groote lijst gevonden, bevattende de namen van de voornaamste burgers, die in Augustus vermoord zouden worden.... Wij predikanten en geestelijken waren al sinds einde April op een afzonderlijke lijst gezet, om als de meest verdachte contra-revolutionairen, desnoods als gijzelaars te dienen.

Deze misdaden schreien werkelijk ten hemel. En als men hieraan denkt, dan kan men misschien iets van de excessen begrijpen, die later in het Buitenland als „witte terreur" gebrandmerkt zijn.

Men moet dus goed onthouden dat, vóórdat de z.g. „witte terreur" in het leven trad, er eerst in Hongarije een vreeselijke, van regeeringswege georganiseerde „roode terreur" was, die als 't Staats- en regeerings-

programma optrad om de „vervloekte bourgeois" zooals zij zeiden, „tot beter inzicht te brengen".

Geen schande meer.

Hun ontelbare overtredingen tegen het *zevende gebod* kan ik eigenlijk in het openbaar bijna niet behandelen. Maar ik wil toch enkele feiten, die genoemd kunnen worden, ter illustratie aanduiden.

Op sexueel gebied wilden zij een nieuwe zedeleer invoeren, welke zij „de zedeleer der doodeenvoudige natuurlijkheid" noemden. Maar wij willen haar liever „de zedeleer der onzedelijkheid" of die der „schaamteloosheid" noemen. De grondgedachten er van zijn de volgende:

Er mag geen band aan het sexueel gevoel gelegd worden. Men moet zich uitleven. Kinderen moeten op dit gebied, hoe eer hoe beter ingelicht worden. Huwelijken zijn zuiver sexueele en burgerlijke contracten. Scheidingen moeten zeer vergemakkelijkt worden. Vrouwen zijn beschouwd als „instrument du plaisir". Er was ook van de communisatie der vrouwen van 17 tot 50 jaar sprake geweest.

Deze ideeën werden dan in de scholen geleerd en binnen enkele dagen was de denkwijze en gemoedsstemming van de jeugd op de scholen in Hongarije geheel veranderd. Vooral het Joodsche en ongeloovige onderwijzend personeel op de lagere en middelbare scholen heeft op dit gebied vreeselijke verwoestingen in de ziel van de jeugd aangebracht.

Zij hebben b.v. illustraties met schreeuwende kleuren in de meisjesscholen gebracht, sprekende over sexueel

leven en van het verloop der geboorte. Enkele leeraressen hebben de meisjes direkt tot onzedelijkheid aangespoord, zeggende, dat zij niet bevreesd moeten zijn, daar in de toekomst de Staat voor *alle* kinderen op gelijke wijze zorgt.

In een meisjesschool heeft een leeraresse de mooiste meisjes aangespoord om met haar mooi gevormd lichaam propaganda voor het roode leger te maken.

De communistische directrice van een van onze voornaamste meisjesscholen, waar ik voor enkele jaren ook nog leeraar was, heeft *een onwettig kind* gehad, en deze directrice heeft de meisjes getroost, dat zij niet bevreesd behoefden te zijn als hun hetzelfde lot gedurende de zomervacantie te beurt viel. *Want dit is geen schande meer.* „Gij moet de vreugden van de lente genieten" zeide zij eens tegen de meisjes.

Men kan zich gemakkelijk voorstellen, dat deze ideeën tot niets anders dan tot de totale verlaging van de waarde en eere der vrouw en hierdoor de totale verrotting van de maatschappij leiden zouden; wat o. a. ook daarin zich uitte, dat juist de arbeiders hun oud geworden vrouwen òf eenvoudig verlieten, òf verstootten; dat de meisjes, soms uit zeer goeden huize bevielen, onvolwassen meisjes en jongens een z.g. sovjet-huwelijk sloten, enz.

Het is natuurlijk, dat het familie-leven: vooreerst de band tusschen de echtgenooten, voorts tusschen ouders en kinderen, dan tusschen broeders en zusters geheel los werd, of ophield.

Maar dit vloeide ook weder voort uit de grondbeginselen van het communisme. En men merke op, dat overal, waar het communisme tot heerschappij zal

komen, de werkingen ook op zedelijk gebied *dezelfde* zullen zijn, als wij het in Rusland en Hongarije gezien hebben.

Waarlijk, het woord Gods door den grooten profeet Jeremia gesproken, past ook op onzen tijd:

„Hoort toe gij aarde, zie, ik zal een kwaad brengen over dit volk, *de vrucht hunner gedachten;* want zij merken niet op mijne woorden en mijne wet die verwerpen zij" (Jer. 6 : 19).

Ja, de vruchten van het communisme hebben wij gezien, en nu weten wij nog beter dan vroeger, hoe gevaarlijk de gedachten zijn, die de grondslag er van vormen.

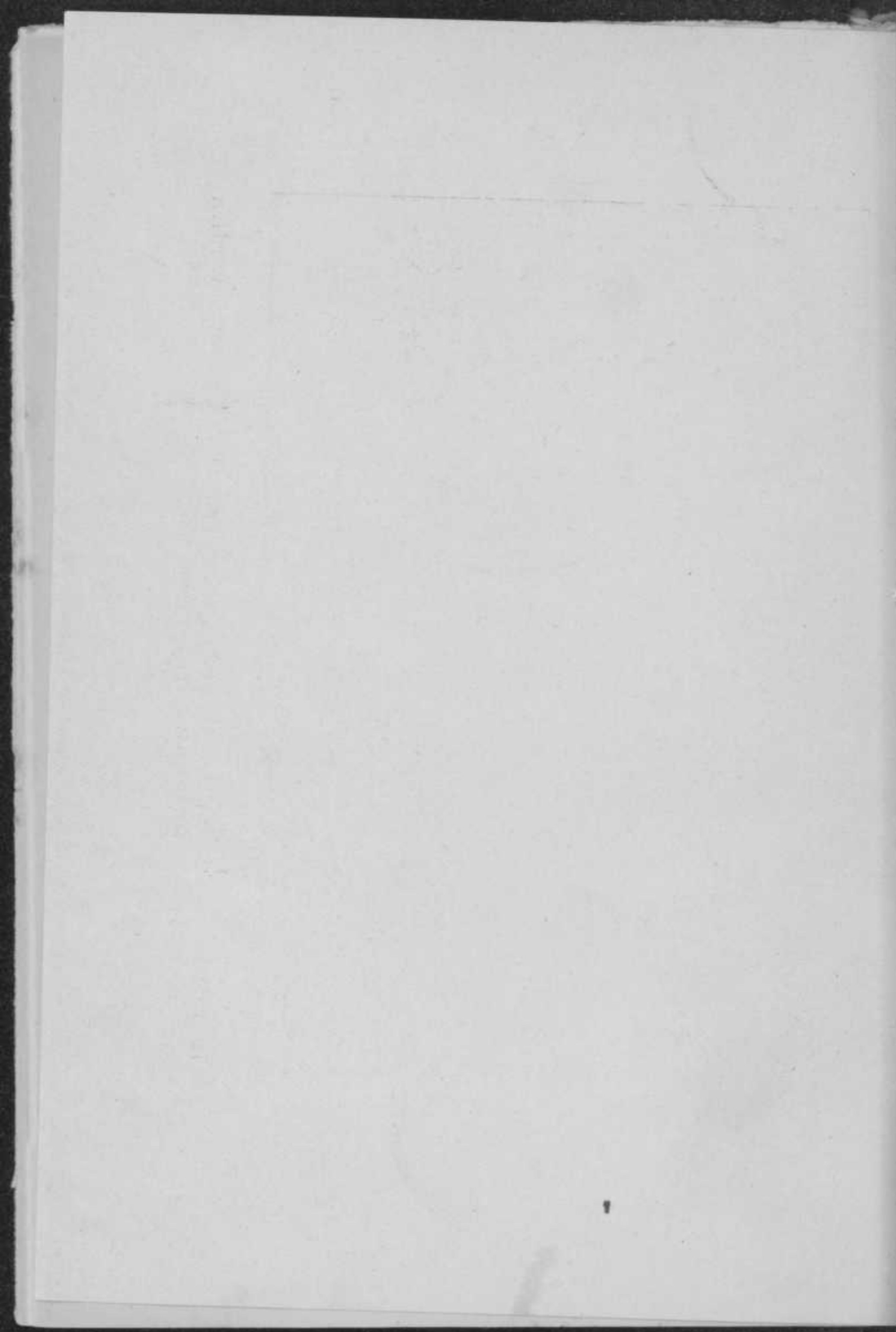
Want de communistische zedeleer heeft eigenlijk slechts één grondbeginsel, namelijk: goed is alles wat het belang van het proletariaat bevordert, en slecht is alles wat tegen de belangen van het proletariaat ingaat. Macht en zedelijkheid zijn hetzelfde, zegt de Weensche socioloog *Menger,* de verkondiger van de „nieuwe moraal".

Op het gebied van het zevende gebod heeft het communisme al de strenge ordinantiën Gods — gegeven ook voor de verzekering van de menschelijke samenleving — aangetast of vernietigd. Geen wonder dus, dat hierdoor het geheele maatschappelijke leven diep geschokt wordt en de ziel van de jeugd voor tientallen van jaren, ja misschien voor hun heele leven is bedorven. En dit gebeurde gedurende drie maanden. Nu kunnen wij ons voorstellen wat van onze maatschappij geworden zou zijn, als zulke toestanden jarenlang hadden voortgeduurd.

Toen de levensmiddelen steeds geringer, en de honger steeds grooter werd....

Hoe de hongerende ingezetenen in de rij moesten wachten op uitdeeling van levensmiddelen.

„Alles is uwe!"

Nu komt het *achtste* gebod, dat veronderstelt dat er privaat bezit bestaat. Geen wonder dus, dat de haat der communisten vooral tegen dit gebod woedde. Om de grondgedachten van dit gebod teniet te doen, hebben zij het privaat bezit vernietigd en eenvoudig uitgesproken, dat alles behoort aan het proletariaat.

Het proletariaat heeft echter een zeer praktische konsekwentie uit deze leer getrokken. Zij hebben namelijk geredeneerd: Indien alles het onze is, dan kunnen wij alles eenvoudig wegnemen. Zoo verdween dan uit de huizen der burgers alles, wat door de proletariërs te bereiken was. Er was geen privaat bezit meer, maar dit principe werd alleen op de burgers, op de bourgeois toegepast. Want de proletariërs hebben voor zichzelf het principe van het privaat bezit volgehouden. Zij zijn dus ten slotte ook *kapitalisten* geworden. Roof en diefstal waren geen misdaden meer. Men heeft de beroemde leuze van Lenin: „Roof het geroofde terug!" (namelijk van de bourgeoisie) eenvoudig in praktijk gebracht. En wij moeten erkennen, dat de commissarissen en leidende personen van de communisten dit ten volle begrepen hebben. Zij hebben millioenen uit de banken en van privaat-personen geroofd en uit de deftigste heerenhuizen kleeren, juweelen, ondergoederen, meubelen geplunderd en hun eigen woningen prachtig ingericht. Zelfs nu leven zij nog in 't Buitenland van de gestolene millioenen en maken propaganda, om ook andere landen, waar het achtste gebod nog wordt geëerd, te ondermijnen.

Hoe hun principe in de praktijk is gebracht, kan men zich haast niet voorstellen. Want hierdoor waren ook al de publieke goederen bedreigt. Treinen, levensmiddelen-voorraden werden geplunderd en niemand wilde meer van het werk zijner handen leven.

En hoe het eenvoudige volk dacht, kan ik U met een aardig voorbeeld illustreeren. Een dienstbode, die van het platteland was gekomen, zeide eens tegen hare Mevrouw: „Mevrouw, ik heb gehoord, dat er nu een nieuwe tijd komt, waarin alles het onze zal zijn. Dan zal ik uwe blouses en kleeren gebruiken." En hierop heeft Mevrouw heel kalm geantwoord: „Goed Neeltje, maar dan mag iedereen voor zich dàt nemen, wat hij nog niet heeft. Nu, omdat wij wel blouses en kleeren, maar geen koeien en melk hebben, zal ik naar je dorp en naar je vader gaan en de koe van je moeder wegnemen. Is dit goed? — „Wel neen, Mevrouw!" zei zij verschrikt. „Laten wij dan liever bij de oude orde blijven."

In verband met dit gebod moet ik nog eens den nadruk leggen op het feit, dat de meest afschuwelijke daad van de communisten was hun brutaal indringen in de woningen van de menschen en de voortdurende aanranding van het groote principe van de souvereiniteit in eigen kring. Misschien alle, zelfs de meest absurde bevelen en bepalingen zouden wij verdragen hebben, maar dit onophoudelijke, brutale indringen in het familieleven heeft voor de menschen het leven tot een hel gemaakt. Want stelt U voor, dat er niets, letterlijk *niets* meer uw eigendom is. Uw huis, noch meubelen, uw piano, noch de boeken, uwe kleeren,

noch uwe ondergoederen. En daarenboven krijgt U menschen met de slechtste manieren, die uwe mooiste kamers, met uw meubels eenvoudig voor zichzelf nemen, enz.

En bovendien, men krijgt geen levensmiddelen zonder bewijs van lidmaatschap van de communistische vakorganisatie. En men is nooit zeker er van, op welk gedeelte van den dag of de nacht de roode soldaten in uw huis dringen, om naar juweelen, geld, wapens, levensmiddelen, kleeren of contra-revolutionaire geschriften of brieven te zoeken.... En dan hebt gij nog gratis logeergasten in uw mooiste kamers, die u misschien nog een poosje in uw eigen huis dulden, maar — om u het leven onaangenaam te maken — u dagelijks met haat omringen en daarbij uw keukens, provisiekamer met haren inhoud gebruiken! Kan men zoo iets jarenlang uithouden?

Er was bijvoorbeeld een bevel uitgevaardigd, dat proletarische kinderen in burgerhuizen moesten gaan om daar pianolessen te nemen. En een ander bevel, volgens welk de proletarische kinderen op iederen Zaterdagavond in bourgeois-huizen moesten gaan om de badkamer te gebruiken, terwijl het wasschen van de proletarische kinderen als plicht op de bewoonsters was gelegd. Zeep, handdoek en warm water moest de bourgeois-vrouw verschaffen.

Maar laat ons verder gaan.

Het is geen wonder, dat bij de klassen-moraal der communisten het *negende* gebod ook niet bestond. De proletariër is tegenover de bourgeois niet verplicht, om altijd de waarheid te zeggen en tegenover de

bourgeois mag men ook gerust liegen, zei Béla Kun op een vergadering van den arbeiders- en soldatenraad van Budapest. En in de praktijk van de roode terreur was het een dagelijksche gewoonte dat, indien zij iemands huis of woning begeerden, zij hem eerst door valsche getuigenissen als „wit" en contra-revolutionair aanklaagden, om daarna zijn huis en inboedel in bezit te kunnen nemen.

Het *tiende* gebod is evenmin voor den proletariër verplichtend, als hij nl. tegenover de goederen van een bourgeois staat. Integendeel, hij moet alles van de bourgeois begeeren en wegnemen, opdat de bourgeois ook proletariër worde.

Zelfs het huwelijk tusschen bourgeois en bourgeois wilden zij verbieden, met de redeneering dat, indien de bourgeois onder elkaar gaan trouwen, dan hun gedachtenwereld en levensopvatting wordt voortgeplant en de evolutie van de nieuwe maatschappij wordt belemmerd.

De onzekerheid van het bestaan.

Ik kan het niet vertellen, hoe onuitsprekelijk vreeselijk het gevoel was zóó te leven. Deze voortdurende *onzekerheid* en angst *van het leven* was doodend voor de werklust, drukkend voor het gemoed, tot wanhoop drijvend en langeren tijd onmogelijk te verdragen.

En deze geheele toestand, die alles, de geheele persoonlijkheid en heel het persoonlijk leven des menschen vernietigt, moest de *normale* toestand zijn, in den nieuwen communistischen staat! Neen. In een op een gevangenis gelijkenden staat gaat dat nog wel.

Maar kinderen van God kunnen zoo niet leven.

Want niet alleen het ophouden van het privaat bezit is in het communisme het grootste gevaar. Maar de totale gelijkstelling van de menschen en de totale vernietiging van de persoonlijkheid, en van het zelfstandig, souverein menschelijk en familieleven. De socialistische staat duldt geen particulier initiatief. Hij grijpt in uw meest intiem privaat en familieleven in; schrijft het u b.v. voor wie uw vrouw of man moet wezen, en hoeveel kinderen de steden en dorpen jaarlijks naar de Staats-opvoedingsinrichtingen afleveren moeten. En vreeselijk en huiveringwekkend zijn de uiterste konsekwenties van het communisme en totaal vernietigend voor den naar Gods beeld en gelijkenis geschapen mensch.

V.

HET COMMUNISME EN DE CULTUUR.

Op het gebied van de *cultuur* vinden wij ook de meest absurde veranderingen die men zich slechts voorstellen kan. Het principe van „Unwertung aller Werte" werd ook hier doorgevoerd. Nadat de geheele inhoud van onze, tot nu toe geldende cultuur, volgens Marx, niets anders is dan de weerkaatsing van de tot nu toe gegoldene economische toestanden, en dus de vrucht is van het kapitalisme, moet de inhoud van de heele cultuur totaal nieuw gewaardeerd worden.

Er was b.v. een bevel uitgevaardigd, dat bepaalde, hoe in een communistische Staat: geschiedenis, letterkunde, philosophie, paedagogie enz. onderwezen moest worden. Al onze nationale helden moesten verloochend worden. Alleen de vertegenwoordigers der revolutionairen hebben genade gekregen. Vele leeraars in de gymnasia zijn hun lessen begonnen als volgt: „Jongens, of meisjes, ik moet jelui iets zeggen. Alles wat ik tot nu toe jelui geleerd heb, was verkeerd en leugenachtig. De waarheid is alleen in en door het communisme te vinden."

Schrijvers, dichters, die door oude ideeën bevangen waren, die dus God, vaderland, burgermaatschappij nog erkenden mochten in de scholen niet gelezen. De z.g. „witte God" zooals zij het zeiden, moest uit de communistische cultuur verbannen worden. Er was slechts plaats nog voor den „rooden God" d. i. voor den Antichrist, voor Satan.

Zelfs op het gebied der aesthetiek wilden zij geheel nieuw zijn. De meest excentrieke z.g. kunstenaars en schrijvers, wier plaats eigenlijk al sinds lang in een krankzinnigengesticht moest geweest zijn, hebben gedurende het communistische regime de boventoon gehad en werden als professoren aan de kunstacademie en aan de Universiteit benoemd.

De verwoestingen op schoolgebied.

De grootste verwoestingen hebben echter de communisten op het gebied *der school* te weeg gebracht. Zij hebben net zooals onder de arbeiders, soldaten en op allerlei gebied van het leven, het z.g. spionage-systeem ingevoerd. Iedere groep van menschen moest een vertrouwens-persoon kiezen die de heele groep tegenover het hooger gezag vertegenwoordigde. Maar in het geheim was het zijn opdracht der sovjet-regeering, al de menschen, die tot de groep behoorden, te controleeren, of zij niet met contra-revolutionaire gevoelens behept waren.

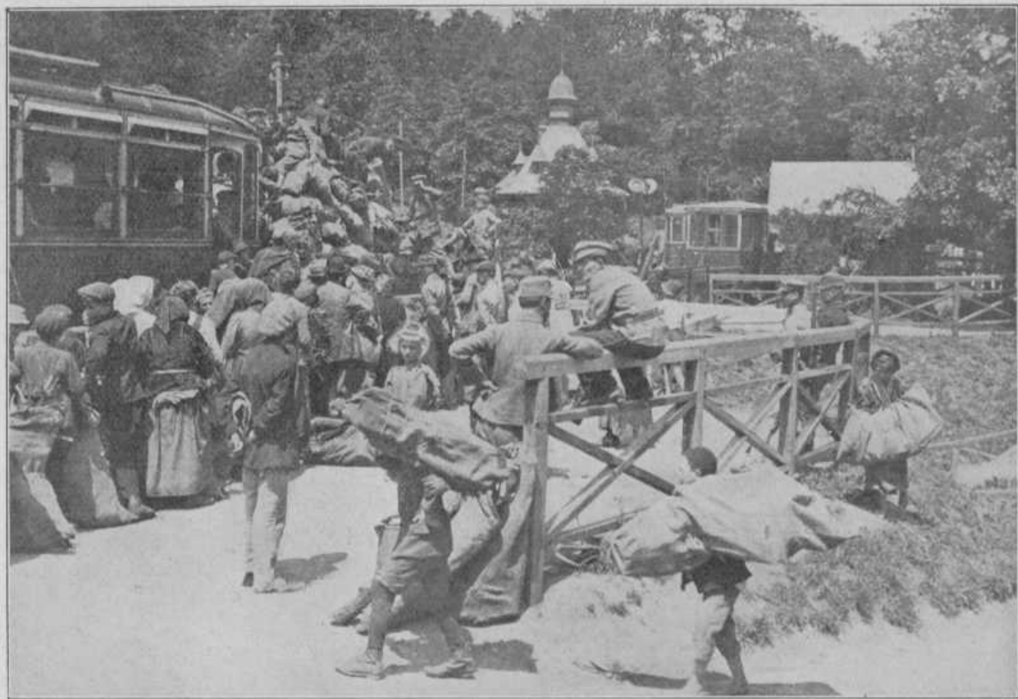
Zulke vertrouwens-personen werden ook in de scholen gekozen; en niet alleen onder de leeraars, maar ook onder de schooljeugd. De schooljeugd van iedere klas had het recht een vertrouwens-persoon te kiezen, die dan de leeraren en den geest van hun onderwijs con-

troleerde. Deze onrijpe jongens en meisjes hebben daardoor de geheele school gedirigeerd en zeer dikwijls geterroriseerd. Zij zaten in de vergaderingen van leeraren, zij hebben de leeraars zelfs berispt, enz.

Van tucht was natuurlijk geen sprake meer. De leerlingen waren niet meer verplicht hun leeraars te groeten, ook in het leger was geen rang meer. Jongens en meisjes deden wat ze wilden. Er waren ook geen examens meer. Een totale anarchie was in de scholen ontstaan. Gelukkig maar, dat de scholen na enkele maanden gesloten werden en dit barbarisme slechts twee en een halve maand dúurde. Maar voor menige jonge ziel genoeg, om den vloek er van in het heele leven mee te dragen. Bovendien zijn de meeste z.g. „ouderwetsche" universiteits-professoren ook afgezet, en de bedienden, dus de proletariërs, werden de eigenlijke leiders van de universiteit.

Zoo gebeurde het dan in een kliniek, dat een beroemde kinderspecialist, Prof. Berend, die later door de communisten vermoord werd, een bediende, die altijd zeer onbeschaamd tegenover de doctoren optrad, op de volgende wijze heeft beschaamd gemaakt: Bij groote operaties, als er een consultatie van de doctoren dringend noodig was, heeft de professor dezen onbeschaamden bediende altijd officieel tot de consultatie uitgenoodigd en ernstig zijne beslissing gevraagd, of de operatie plaats mocht vinden, of niet? Deze rol begon echter voor den man zeer onaangenaam te worden en van dien tijd af werd hij veel bescheidener.

Dergelijke gevallen zijn honderden malen voorgekomen. Zoodat men als regel kan aannemen, dat in het communistische regime de toestanden zoo totaal

Toen er geen brandstof meer was ....

Mannen, vrouwen en kinderen trokken naar buiten om de bosschen en parken te plunderen. Men ziet hier hoe op een eind-punt de tram wordt bestormd, om weer thuis te komen.

onderst boven waren gekeerd, dat de geleerde menschen, die als „bourgeois" werden gebrandmerkt, allerlei handen-arbeid moesten uitvoeren, terwijl de arbeiders overal de geestelijke leiding namen.... Geen wonder dus, dat zelfs dit feit een totale anarchie in het land veroorzaakt heeft. Maar deze anarchie was nog erger geworden door de nieuwe organisatie van de maatschappij op grondslag van de vakorganisatie's en door de nieuwe bureaukratie, die nog veel ingewikkelder en slechter was, dan de oude; omdat in deze nieuwe bureaukratie niet alleen luie, maar ook domme menschen zaten, die niets kenden en niets uitvoeren wilden.

In deze nieuwe communistische maatschappij moest iedereen lid van een communistische vakvereeniging worden. Voor allerlei soort van inkoopen moest men een bewijs hebben. Zelfs een naald kon men in dien tijd zonder bewijs niet krijgen.

Zoo hebben b.v. de communisten het verzoek van den ouden gewezen premier, den bekenden minister *Wekerle*, om zijne schoenen te laten verzolen, als die van een bourgeois teruggewezen. En als men b.v. een naald wilde koopen, moest men eerst een bewijs van den vertrouwenspersoon hebben, die in elk groot huurhuis, waar men zelf woonde, te vinden was. Deze gaf dan een biljet met zijn toestemming. Daarna moesten wij naar de manufactuur-centrale loopen, om een verlof te krijgen; en als dat klaar was, dan was voor ons de winkel zelfs aangewezen, waar wij en hoeveel stuks wij koopen mochten. En als wij eindelijk in den winkel kwamen en de gezochte naalden niet vonden, dan moest het proces van voren af begonnen worden.

Stelt U voor, zulk een leven! De menschen hebben het grootste deel van hun tijd in bureau's en kantoren verspild, zonder iets te kunnen doen of uitvoeren.

Zoo gebeurde het dan dat onze geheele maatschappij een wanhopige chaos geworden is, die aan de meest abnormale en ergerlijke wetten onderworpen was. De socialisatie en het communiseeren van het leven heeft ons tot een volkomen finantieel en zedelijk bankroet geleid. Het geheele economische leven was gedood. De fabrieken stonden stil, of voerden bijna niets uit en het maatschappelijk leven was onderst boven gekeerd. De aristocratie en de burgerstand waren verdwenen of gevangen, of leefden dagelijks in doodsangst, en in hun kasteelen, paleizen en heerenhuizen was een nieuwe aristocratie te vinden — de proletariërs, die onder de leuze „Alles is het onze!" het luxueuse leven met de achtergelatene goederen van de vroegere bezitters evenzoo wilden voortzetten, als zij dat vroeger bij de oorspronkelijke eigenaren gezien hadden.

De roode toekomst van Europa.

Rampspoed, honger en haat, bloed, galg en plunderingen wijzen den weg waar het communisme doorgaat! En ik ben er van overtuigd, dat de geheele West-Europeesche cultuur er door bedreigd wordt. Ja. De geest van den afgrond spreekt en werkt hier!

En juist hierom moeten de West-Europeesche staten goed bedenken, welk standpunt zij tegenover het communisme innemen willen. Want communisme is niet een stil onnoozel philosofisch systeem, dat alleen de wereld der theorieën raakt en de maatschappij overigens

in de oude sociale en economische constructie laat voortleven. *Maar communisme is een zelfbewuste antichristelijke macht!* Vijand van de geheele tegenwoordige christelijke maatschappij en streeft tot vernietiging van alle andere standen en klassen, behalve het proletariaat.

O, communisme is geen philosophische droomerij, en de heeren Trotsky en Lenin zijn geen Spinoza's! Want het communisme werkt niet alleen met ideeën en het overtuigen van personen, maar ook met geld en goud, met terreur, dolk en galg.

Maar een groote winst hebben wij toch van het communistisch tijdperk gehad, en dit is de veel beteekenende overtuiging dat het communisme en zijn moeder, de Sociaal-demokratie, hun rol in de ziel van ons volk reeds afgespeeld hebben.

Niemand gelooft meer aan hen. Zij hebben hunne verbluffende leuzen uitgeschreeuwd, hun laatste kaart uitgespeeld, en nu moeten zij zwijgen. Naar het linksradicalisme verlangt niemand meer, hoogstens alleen de bewuste ongeloovigen, socialisten en anarchisten.

Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat zij geen moeilijkheden meer in het land kunnen maken, want dit is nog best mogelijk en zelfs waarschijnlijk, vooral omdat zij de macht al eens in handen gehad hebben.

Maar wat voor ons veel beteekent, en wat de burgermaatschappij in West-Europa nog mist, is dit, dat de sociaal-demokratische en communistische leuzen de bekoorlijke en bedwelmende kracht van hun verkondiging geheel *verloren hebben* en niemand meer gelooft aan de waarheid en bevrijdingskracht van hun inhoud.

Daarom kunnen zij bij ons nooit meer zoo terroristisch optreden als zij b.v. nog in West-Europa zouden kunnen doen.

In Nederland en West-Europa beloven zij nog alles; maar bij ons kunnen zij het niet meer doen, omdat bij ons hun bloedig verleden duidelijk voor de oogen wordt gesteld.

En het tweede resultaat is voor ons dit, dat wij nu veel dieper dan ooit voelen kunnen, dat het eenige redmiddel voor de moderne maatschappij alleen het Christendom, en de sociale krachten van het Christendom zijn.

David en Goliath.

En het Christendom, dan vooral in zijn Gereformeerden vorm. Want in het Calvinisme liggen al de machtige sociale krachten verborgen, die niet alleen de moderne maatschappij in een gezonde ontwikkeling kunnen doen opbloeien, maar ook de machtigste wapens bieden tegen Sociaal-demokratie en Communisme.

Want naar de diepste overtuiging van mijn ziel is en moet het Calvinisme zijn, de jonge, krachtige *David*, die den meest gevaarlijken vijand van het Christendom en van onze Christelijke cultuur: den modernen *rooden Goliath*, de Sociaal-demokratie en het Communisme, in zijn voorhoofd zal treffen en hem totaal zal overwinnen.

Moge de Heere onze God het geven en het ons laten beleven.

De Communistische feestelijkheden in Budapest
op 1 Mei 1919.

De Sovjet-ster op het Stationsplein van het Oost-Station.
(Gebouwd rondom het groote standbeeld van een Oud-Minister).

INHOUD.

30000008459764

BIBLIOTHEEK VRIJE UNIVERSITEIT
3 0000 00845 9764

VOOR VERSPREIDING BIJ GETALLEN
IS ER EEN OVERDRUK VAN DIT
BOEKSKE GEMAAKT EN DE PRIJS
DAARVOOR GESTELD IS:
BIJ 10 EX. 45 CT; BIJ 25 EX. 40 CT.
BIJ 50 EX. 35 CT; BIJ 100 EX. 30 CT.